

на пред трескавите му очи.

Часовете минаваха дълги и страшни.

От кулата се обади проточен звук на медна тръба, завършвайки с къси, отсечени призиви. Превалеше полунощ. Тежките стъпки на царя кънтяха по каменните плаци. Сянката му играеше тревожно по стените. Внезапно той махна с ръка и се спусна навън. Тежък и безмълвен, като изваяние, Калопетър го изгледа с дълъг, грийщ от мъка поглед. Асен се ослуша. Надвеси се от перилото на плащадката. Долу отекнаха само равномерните крачки на бюстите-лите. Едан тиха сянка изникна в полумрака, застана до брата си.

- Гдете отиваш?

Иваница, порасъл и възмъжал, със широки рамена и стройна талия, попита още веднъж:

- Гдете отиваш? Какво си измислил?

Белгун го изгледа внимателно, сякаш за пръв път забелязваше колко се е променило момчето напоследък, бързо превръщайки се от юноша в момък.

- Никой, освен стражата, не бива да узнае, че съм излизал от крепостта! Не мога повече да чакам. Три отряди изпратихме да прегледат друмовете и още ги няма... Хайде! Върви при Петра..

Момчето поклати глава:

- И аз ще дойда с тебе...

В това време, недалеч от Селви, десетина конника се движеха предпазливо по брега на Видима, от време на време спираха. Няколко стотин крачки подир тях ги следваше закрыта кола, теглена от три коня.

Менска глава надникна нетърпеливо от колата:

- Защо не вървите по-бързо?

- Опасно е, честита царице. Все ми се струва, че трябва да останем повече в крепостта на Градница. Навсякъде се